Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

15 юни 2017 година[1]

„Преюдициално запитване — Съдебна компетентност по граждански и търговски дела — Регламент (ЕС) № 1215/2012 — Член 7, точка 1 — Понятия за „дела, свързани с договор“ и „договор за предоставяне на услуги“ — Регресен иск между солидарни длъжници по договор за кредит — Определяне на мястото на изпълнение на договора за кредит“

По дело C-249/16

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Oberster Gerichtshof (Върховен съд Австрия) с акт от 31 март 2016 г., постъпил в Съда на 2 май 2016 г., в рамките на производство по дело

Saale Kareda

срещу

Stefan Benkö

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: L. Bay Larsen, председател на състава, M. Vilaras, J. Malenovský, M. Safjan (докладчик) и D. Švaby, съдии,

генерален адвокат: Y. Bot,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

— за Kareda, от C. Függer, Rechtsanwalt,

— за Benkö, от S. Alessandro, Rechtsanwalt,

— за Европейската комисия, от M. Heller и M. Wilderspin, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 26 април 2017 г.,

постанови настоящото

1 — Език на производството: немски.

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 7, точка 1 от Регламент (ЕС) № 1215/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 351, 2012 г., стр. 1).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между г-н Stefan Benkö и г-жа Saale Kareda по повод възстановяването на погасителни вноски по общ договор за кредит, платени от г-н Benkö поради неплащането им от г-жа Kareda.

Правна уредба

Правото на Съюза

Регламент № 1215/2012

3 От съображение 4 от Регламент № 1215/2012 следва, че той има за цел да установи в интерес на правилното функциониране на вътрешния пазар „[р]азпоредбите за уеднаквяване на правилата по спорове за компетентност по граждански и търговски дела и за осигуряване на бързо и опростено признаване и изпълнение на съдебни решения, постановени в държава членка“.

4 Съображения 15 и 16 от посочения регламент предвиждат:

„(15) Правилата за компетентността следва да са във висока степен предвидими и основани на принципа, че компетентността по правило се основава на местоживеенето на ответника. Винаги следва да е налице компетентност на това основание, освен в няколко ясно определени случаи, когато предметът на спора или автономията на страните обосновава различен свързващ фактор. Местоживеенето на правния субект трябва да се определя автономно, така че общите правила да се направят по-прозрачни и да се избегнат спорове за компетентност.

(16) Наред с местоживеенето на ответника трябва да съществуват алтернативни основания за компетентност, които са основани на тясна връзка между съда и процесуалното действие или с оглед да се улесни доброто правораздаване. С наличието на тясна връзка следва да се гарантира правна сигурност и да се избягва възможността срещу ответника да бъде подаден иск в съд на държава членка, която той не би могъл разумно да предвиди. Това е важно, особено при спорове относно извъндоговорни задължения, произтичащи от нарушения на правото на личен живот и на правата, свързани с личността, включително клеветата“.

5 Правилата за компетентност се съдържат в глава II от същия регламент. Тази глава включва по-специално раздели 1, 2 и 4, озаглавени съответно „Общи разпоредби“, „Специална компетентност“ и „Компетентност при потребителски договори“.

6 Член 4, параграф 1 от Регламент № 1215/2012, който се намира в глава II, раздел 1 от него, гласи:

„При условията на настоящия регламент, искове срещу лица, които имат местоживеене в държава членка, независимо от тяхното гражданство, се предявяват пред съдилищата на тази държава членка“.

7 Член 7 от Регламент № 1215/2012, който е включен в глава II, раздел 2, гласи следното:

„Срещу лице, които има местоживеене в държава членка, могат да бъдат предявявани искове в друга държава членка:

1. а) по дела, свързани с договор — в съдилищата по мястото на изпълнение на въпросното задължение;
   б) за целите на настоящата разпоредба и освен ако не е договорено друго, мястото на изпълнение на въпросното задължение е:

   — в случая на продажба на стоки, мястото в държава членка, където съгласно договора са доставени стоките или е трябвало да бъдат доставени,

   — в случая на предоставяне на услуги, мястото в държава членка, където съгласно договора услугите са били предоставени или е трябвало да бъдат предоставени;
   в) ако не се прилага буква б), тогава се прилага буква а);

[…]“.

8 Текстът на член 7, точка 1 от Регламент № 1215/2012 е идентичен с този на член 5, точка 1 от Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 12, 2001 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 3, стр. 74), който е отменен с Регламент № 1215/2012. Освен това член 7, точка 1 съответства на член 5, точка 1 от Конвенцията от 27 септември 1968 г. относно компетентността и изпълнението на съдебните решения по граждански и търговски дела (ОВ L 299, 1972 г., стр. 32; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 10, стр. 3), изменена с последващите конвенции за присъединяването към нея на новите държави членки (наричана по-нататък „Брюкселската конвенция“).

9 Член 17, параграф 1 от Регламент № 1215/2012, който е включен в глава II, раздел 4 от него, гласи:

„По отношение на дела във връзка с договор, сключен от лице — потребител, за цел, която може да се приеме, че е извън неговата търговска дейност или професия, компетентността се определя от настоящия раздел, без да се засягат член 6 и член 7, точка 5, ако:

а) се отнася до договор за продажба на стоки на изплащане чрез вноски;

б) се отнася до договор за заем, изплатим на вноски, или за всяка друга форма на кредит, предоставен за финансиране на продажбата на стоки, или

в) във всички останали случаи, договорът е сключен с лице, което извършва търговски или професионални дейности в държавата членка, където потребителят има местоживеене, или което с всички средства насочва тези дейности към тази държава членка или към няколко държави, включително тази държава членка, и договорът попада в обхвата на тези дейности“.

10 Член 18, параграфи 1 и 2 от този регламент, който също е част от раздел 4, предвижда:

„1. Потребител може да предяви иск срещу другата страна по договора или в съдилищата на държавата членка, в която тази страна има местоживеене, или независимо от местоживеенето на другата страна — в съдилищата по мястото, където има местоживеене потребителят.

2. Другата страна по договора може да предяви иск срещу потребител само в съдилищата на държавата членка, където има местоживеене потребителят“.

11 Текстът на членове 17 и 18 от Регламент № 1215/2012 съответства на този на членове 15 и 16 от Регламент № 44/2001.

Регламент (ЕО) № 593/2008

12 Съображения 7 и 17 от Регламент (ЕО) № 593/2008 на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 2008 година относно приложимото право към договорни задължения (Рим I) (ОВ L 177, 2008 г., стр. 6 и поправка в ОВ L 309, 2009 г., стр. 87) гласят:

„(7) Предметът и разпоредбите на настоящия регламент следва да са в съответствие с Регламент [№ 44/2001] и Регламент (ЕО) № 864/2007 на Европейския парламент и на Съвета от 11 юли 2007 г. относно приложимото право към извъндоговорни задължения (Рим II)[…].

[…]

(17) Що се отнася до приложимото право при липса на избор, понятието за „предоставяне на услуги“ и „продажба на стоки“ следва да се тълкува по същия начин, както при прилагането на член 5 от Регламент [№ 44/2001], доколкото продажбата на стоки и предоставянето на услуги попадат в приложното поле на посочения регламент. Въпреки че договорите за франчайз и дистрибуция са договори за услуги, те са предмет на специални норми“.

13 Съгласно член 15 от този регламент, озаглавен „Законна суброгация“:

„Когато едно лице („кредитор“) има договорна претенция срещу друго лице („длъжник“) и трето лице има задължение да удовлетвори кредитора или е удовлетворило кредитора в изпълнение на това задължение, правото, което урежда задължението на третото лице да удовлетвори кредитора, определя дали и в каква степен третото лице има право да упражни срещу длъжника правата, които кредиторът е имал срещу длъжника съгласно правото, което урежда тяхното отношение“.

14 Член 16 от посочения регламент, озаглавен „Множество длъжници“, предвижда:

„Ако кредитор има права срещу няколко длъжници на основание едно и също задължение и един от длъжниците вече е удовлетворил частично или изцяло кредитора, правото, уреждащо задължението на длъжника към кредитора, урежда също така и правата на длъжника срещу останалите длъжници. Другите длъжници могат да противопоставят възраженията, които са имали срещу кредитора, в степента, позволена от правото, уреждащо техните задължения към кредитора“.

Австрийското право

15 Член 896 от Allgemeines Bürgerliches Gesetzbuch (Граждански кодекс, наричан по-нататък „ABGB“) гласи:

„Солидарен длъжник, погасил целия дълг, може, и без да е имало прехвърляне на права, да иска от останалите длъжници възстановяване на равни части, ако между тях не е бил договорен друг пропорционален дял“.

16 Преди изменението му с Zahlungsverzugsgesetz (Закон за просрочените плащания, BGBl. I, 2013/50) член 905, параграф 2 от ABGB е предвиждал, че „длъжникът следва, в случай на съмнение, на свой риск и за своя сметка да извърши паричните плащания по местоживеенето (седалището) на кредитора“.

17 Член 1042 от ABGB предвижда:

„Лице, което поеме от името на друго лице разходи, които другото лице по закон е следвало да поеме само, има право да иска възстановяването им“.

Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

18 Г-н Benkö, австрийски гражданин с местожителство в Австрия, предявява пред Landesgericht St. Pölten (Областен съд Санкт Пьолтен, Австрия) иск за възстановяване на сумата от 17 145,41 EUR, ведно с лихви и разноски, срещу г-жа Kareda, естонска гражданка, с неизвестен адрес в Естония, живяла с него на съпружески начала. От акта за преюдциално запитване е видно, че през 2007 г., когато са живеели заедно в Австрия, г-н Benkö и г-жа Kareda придобиват еднофамилна къща на стойност 190 000 EUR, като всеки от тях става собственик на една втора неделима част от нея. Поради липса на собствени средства, за да финансират покупката и необходимите ремонти на сградата, те вземат три заема, в размер съответно на 150 000 EUR, 100 000 EUR и 50 000 EUR, като през март 2007 г. сключват договори с австрийска банка. Както г-н Benkö, така и г-жа Kareda са заемополучатели.

19 В края на 2011 г. г-жа Kareda прекратява съвместното съжителство с г-н Benkö и се премества да живее в Естония, на неизвестен за последния адрес. От юни 2012 г. тя спира да погасява кредитите, така че оттогава г-н Benkö поема сам погасяването на вноските по тях. Поради това с предявения от г-н Benkö иск се иска г-жа Kareda да бъде осъдена да му възстанови съгласно член 1042 от ABGB, сумите, съответстващи на плащанията до юни 2014 г., включително, които той е извършил вместо нея.

20 Първоинстанционният съд, Landesgericht St. Pölten (Областен съд Санкт Пьолтен, Австрия) се свързва с посолството на Естония в Австрия, за да се осведоми за домашния адрес на г-жа Kareda, но безрезултатно.

21 Процесуалният представител на г-жа Kareda, назначен за получаване на всички връчвания, повдига възражение за липса на компетентност, като твърди, че местоживеенето ѝ е в Естония. Според него описаната от г-н Benkö фактическа обстановка не попада в приложното поле на глава II, раздели 2—7 от Регламент № 1215/2012. От друга страна, сезираният съд нямал териториална компетентност, най-вече поради това че мястото на регистрация на банката, с която са сключени договорите за разглежданите кредити, и което съответства на мястото на изпълнение на задължението за погасяване на кредитите, не попада в съдебния район на Landesgericht St. Pölten (Областен съд Санкт Пьолтен).

22 Съдът приема тези доводи и обявява, че няма международна компетентност да разгледа делото.

23 Oberlandesgericht Wien (Върховен областен съд Виена, Австрия), сезиран с жалба на г-н Benkö срещу това решение, приема, че компетентността по член 7, точка 1 от Регламент № 1215/2012 се определя от мястото на изпълнение на договорното задължение за възстановяване, а именно — според този съд — местоживеенето на длъжника. Поради това Landesgericht St. Pölten (Областен съд Санкт Пьолтен) има международна и териториална компетентност.

24 Процесуалният представител на г-жа Kareda подава пред запитващата юрисдикция — Oberster Gerichtshof (Върховен съд Австрия), ревизионна жалба срещу това решение на въззивната инстанция с искане да установи липса на компетентност на австрийските съдилища.

25 При тези условия Oberster Gerichtshof (Върховният съд) решава да спре производството по делото и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Трябва ли член 7, точка 1 от Регламент № 1215/2012 да се тълкува в смисъл, че правото на длъжник по (съвместен) договор за банков кредит, който е погасявал вноските по кредита сам, да предяви иск за възстановяване (компенсация/регресен иск) срещу другия длъжник по този договор за кредит, представлява производно (вторично) право, произтичащо от договора за кредит?

2) При утвърдителен отговор на първия въпрос:

Следва ли мястото на предявяване на иска за възстановяване (компенсация/регресен иск) на длъжник срещу другия длъжник по съвместен договор за кредит да се определи
   а) по член 7, точка 1, буква б), второ тире от Регламент № 1215/2012 („Предоставяне на услуги“), или
   б) по член 7, точка 1, буква а) във връзка с буква в) от Регламент № 1215/2012 съгласно lex causae?

3) При утвърдителен отговор на втори въпрос, буква а):

Отпускането на кредита от страна на банката ли е специфичната престация по договора за кредит и определя ли се следователно мястото на изпълнение на тази услуга съгласно член 7, точка 1, буква б), второ тире от Регламент № 1215/2012 според седалището на банката, ако отпускането на кредита е осъществено изключително на това място?

4) При утвърдителен отговор на втори въпрос, буква б):

Кой момент е релевантен за определянето на мястото на изпълнение по отношение на нарушеното договорно задължение по член 7, точка 1, буква а) от Регламент № 1215/2012:
   а) моментът, към който двамата длъжници са взели кредита (март 2007 г.), или
   б) съответният момент, в който длъжникът по кредита, който има право на регресен иск, е извършил плащанията към банката, от които извежда правото си на регресен иск (от юни 2012 г. до юни 2014 г.)?“.

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

26 С първия въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да установи дали член 7, точка 1 от Регламент № 1215/2012 трябва да се тълкува в смисъл, че регресен иск между солидарните длъжници по договор за кредит попада в обхвата на „делата, свързани с договор“ съгласно тази разпоредба.

27 За да се отговори на този въпрос, е необходимо да се препрати към направеното от Съда тълкуване на член 5, точка 1 от Регламент № 44/2001 и член 5, точка 1 от Брюкселската конвенция, което важи и за член 7, точка 1 от Регламент № 1215/2012, доколкото тези разпоредби могат да се квалифицират като еквивалентни (вж. в този смисъл решение от 18 юли 2013 г., ÖFAB, C-147/12, EU:C:2013:490, т. 28)

28 От тази съдебна практика следва, от една страна, че понятието „дела, свързани с договор“ по смисъла на член 5, точка 1 от Регламент № 44/2001 трябва да се тълкува самостоятелно, за да се осигури еднаквото му прилагане във всички държави членки, а от друга страна, за да бъде обхванато от това понятие, искът на ищеца трябва да оспорва правно задължение, което е поето доброволно от едно лице към друго (вж. в този смисъл решения от 14 март 2013 г., Česká spořitelna, C-419/11, EU:C:2013:165, т. 45—47, и от 28 януари 2015 г., Kolassa, C-375/13, EU:C:2015:37, т. 37 и 39).

29 В това отношение следва да се припомни най-напред, че свързващите фактори, предвидени в член 5, точка 1, буква б) от Регламент № 44/2001, се прилагат към всички искове, имащи за основание един и същ договор (вж. в този смисъл решение от 9 юли 2009 г., C-204/08, EU:C:2009:439, т. 33).

30 По-нататък следва да се разглеждат като дела, свързани с договор, всички задължения, произтичащи от договора, чието неизпълнение се посочва в подкрепа на иска на ищеца (вж. в този смисъл решения от 6 октомври 1976 г., De Bloos, 14/76, EU:C:1976:134, т. 16 и 17, и от 8 март 1988 г., Arcado, 9/87, EU:C:1988:127, т. 13).

31 Това се отнася и до задълженията, възникнали между двама солидарни длъжници като страните в главното производство, и в частност, до възможността за съдлъжника, който е платил изцяло или частично дела на другия длъжник в общия дълг, да си възстанови така платената сума, като предяви регресен иск (вж. по аналогия решение от 12 октомври 2016 г., Kostanjevec, C-185/15, EU:C:2016:763, т. 38). Всъщност, както отбелязва генералният адвокат в точка 31 от заключението си, тъй като самото основание на този иск е свързано с наличието на този договор, би било изкуствено за целите на прилагане на Регламент № 1215/2012 тези правоотношения да се разделят от договора, който ги е породил и който представлява основанието за тях.

32 Всъщност, макар разпоредбите на Регламент № 1215/2012 да трябва да се тълкуват с оглед на въведената с него систематика и неговите цели (вж. в този смисъл решение от 16 януари 2014 г., Kainz, C-45/13, EU:C:2014:7, т. 19), следва да се има предвид целта за последователност при прилагането по-специално на последния регламент и на Регламент Рим I (вж. в този смисъл решение от 21 януари 2016 г., ERGO Insurance и Gjensidige Baltic C-359/14 и C-475/14, EU:C:2016:40, т. 43). Тълкуване, според което регресният иск, като разглеждания в главното производство, следва да се счита за дело, свързано с договор по смисъла на Регламент № 1215/2012, съответства и на тази цел за последователност. Всъщност член 16 от Регламент Рим I свързва изрично връзката между няколко длъжници с тази, съществуваща между длъжника и кредитора.

33 По изложените по-горе съображения на първия въпрос следва да се отговори, че член 7, точка 1 от Регламент № 1215/2012 трябва да се тълкува в смисъл, че регресен иск между солидарните длъжници по договор за кредит попада в обхвата на „делата, свързани с договор“ съгласно тази разпоредба.

По втория въпрос

34 С втория въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да установи дали член 7, точка 1, буква б), второ тире от Регламент № 1215/2012 трябва да се тълкува в смисъл, че договор за кредит като разглеждания в главното производство, сключен между кредитна институция и двама солидарни длъжници, следва да бъде квалифициран като „договор за предоставяне на услуги“ съгласно тази разпоредба.

35 Съгласно практиката на Съда понятието „услуги“ по смисъла на член 5, точка 1, буква б) от Регламент № 44/2001, чийто текст е идентичен с този на член 7, точка 1, буква б) от Регламент № 1215/2012, предполага най-малко, че предоставящата услугите страна извършва определена дейност срещу възнаграждение (вж. в този смисъл решение от 14 юли 2016 г., Granarolo, C-196/15, EU:C:2016:559, т. 37 и цитираната съдебна практика).

36 Както отбелязва генералният адвокат в точка 40 от заключението си, в договор за кредит, сключен между кредитна институция и заемател, предоставянето на услугите се състои в предаването на втория на парична сума от първия, като платеното от заемателя възнаграждение по принцип е под формата на лихви.

37 Поради това следва да се приеме, че такъв договор за кредит следва да бъде квалифициран като договор за предоставяне на услуги по смисъла на член 7, точка 1, буква б), второ тире от Регламент № 1215/2012.

38 Ето защо на втория въпрос следва да се отговори, че член 7, точка 1, буква б), второ тире от Регламент № 1215/2012 трябва да се тълкува в смисъл, че договор за кредит като разглеждания в главното производство, сключен между кредитна институция и двама солидарни длъжници, следва да бъде квалифициран като „договор за предоставяне на услуги“ съгласно тази разпоредба.

По третия въпрос

39 С третия въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да установи дали член 7, точка 1, буква б), второ тире от Регламент № 1215/2012 трябва да се тълкува в смисъл, че когато кредитна институция отпуска кредит на двама солидарни длъжници, „мястото в държава членка, където съгласно договора услугите са били предоставени или е трябвало да бъдат предоставени“ по смисъла на тази разпоредба, освен ако не е договорено друго, е седалището на тази институция, включително и с оглед на определянето на териториалната компетентност на съда, който следва да разгледа регресния иск между тези съдлъжници.

40 В това отношение следва в съответствие с практиката на Съда да се определи съществото за договора задължение (вж. в този смисъл решение от 14 юли 2016 г., Granarolo, C-196/15, EU:C:2016:559, т. 33).

41 Както обаче посочва генералният адвокат в точка 45 от заключението си, в рамките на договор за кредит съществото задължение е самото предоставяне на заетата сума, докато задължението на заемателя да върне тази сума е само последица от изпълнението на престацията на заемодателя.

42 Ето защо следва да се приеме, че в хипотезата, посочена във въпроса на запитващата юрисдикция, когато не е договорено друго, мястото, където са предоставени услугите по смисъла на член 7, точка 1, буква б), второ тире от Регламент № 1215/2012, при предоставяне на кредит от кредитна институция, е мястото, където се намира седалището на тази институция.

43 Що се отнася до това дали посоченото съображение е релевантно и с оглед на определянето на съда, който е териториално компетентен да разгледа регресен иск между солидарни длъжници във връзка със задължението за възстановяване, следва да се припомни, че както е видно от точка 31 от настоящото решение, такъв иск се основава на договора за кредит, сключен между солидарните длъжници и кредитната институция.

44 Видно от гореизложеното и от целите за предвидимост, уеднаквяване и добро правораздаване, преследвани с Регламент № 1215/2012 съгласно съображения 15 и 16, член 7, точка 1, буква б), второ тире от този регламент трябва да се тълкува в смисъл, че съдът, компетентен да разгледа такъв иск, е този по мястото на държавата членка, където се намира седалището на тази кредитна институция, като място на изпълнение на задължението, на което се основава такъв регресен иск.

45 В това отношение изявлението на всяка от страните в главното производство, че и двете страни имат качеството на потребители и поради това би следвало да се ползват от правилата за компетентността, предвидена за дела във връзка с потребителски договори в членове 17 и 18 от Регламент № 1215/2012, не е релевантно. Всъщност, както е посочил Съдът по отношение на членове 15 и 16 от Регламент № 44/2001, посочените правила не биха могли да се прилагат към отношенията между двама потребители (вж. в този смисъл решение от 5 декември 2013 г., Vapenik, C-508/12, EU:C:2013:790, т. 34).

46 Предвид изложеното по-горе на третия въпрос следва да се отговори, че член 7, точка 1, буква б), второ тире от Регламент № 1215/2012 трябва да се тълкува в смисъл, че когато кредитна институция отпуска кредит на двама солидарни длъжници, „мястото в държава членка, където съгласно договора услугите са били предоставени или е трябвало да бъдат предоставени“ по смисъла на тази разпоредба, освен ако не е договорено друго, е седалището на тази институция, включително и с оглед на определянето на териториалната компетентност на съда, който следва да разгледа регресния иск между тези съдлъжници.

По четвъртия въпрос

47 С оглед на отговора, даден на третия въпрос, не следва да се отговаря на четвъртия въпрос.

По съдебните разноски

48 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

1) **Член 7, точка 1 от Регламент (ЕС) № 1215/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела трябва да се тълкува в смисъл, че регресен иск между солидарни длъжници по договор за кредит попада в обхвата на „делата, свързани с договор“ съгласно тази разпоредба.**

2) **Член 7, точка 1, буква б), второ тире от Регламент № 1215/2012 трябва да се тълкува в смисъл, че договор за кредит като разглеждания в главното производство, сключен между кредитна институция и двама солидарни длъжници, следва да бъде квалифициран като „договор за предоставяне на услуги“ съгласно тази разпоредба.**

3) **Член 7, точка 1, буква б), второ тире от Регламент № 1215/2012 трябва да се тълкува в смисъл, че когато кредитна институция отпуска кредит на двама солидарни длъжници, „мястото в държава членка, където съгласно договора услугите са били предоставени или е трябвало да бъдат предоставени“ по смисъла на тази разпоредба, освен ако не е**

договорено друго, е седалището на тази институция, включително и с оглед на определянето на териториалната компетентност на съда, който следва да разгледа регресния иск между тези съдлъжници.

Подписи